

Сак Юрій Анатолійович,
аспірант кафедри публічного адміністрування,
Міжрегіональна Академія управління персоналом,
м. Київ
ORCID 0000-0001-7397-2992

УДК 354:342.5

doi: 10.34213/tp.19.03.12

ПЕРІОДИЗАЦІЯ ПРОВЕДЕННЯ ПОЛІТИКО-АДМІНІСТРАТИВНОГО РЕФОРМУВАННЯ СИСТЕМИ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ В УКРАЇНІ

Виокремлено шість етапів політико-адміністративного реформування системи публічного управління: I етап розпочався із прийняттям Указу Президента України від 2 жовтня 1997 р. “Про Державну комісію з проведення в Україні адміністративної реформи” та закінчився у 2000 р.; II етап – реформування вищого та центрального рівнів системи виконавчої влади, що пов’язано з новим курсом держави на вступ до ЄС (2000–2004 рр.); III етап реформування включає зміни, обумовлені прийняттям Законом України “Про внесення змін до Конституції України” від 8 грудня 2004 р. (по 2010 р.); IV етап – 2010–20011 рр.; V етап – 2011–2013 рр.; VI етап – 2014–2019 рр.; новий VII етап реформування системи публічного управління починається з Указу Президента України, яким передбачено утворення Офісу Президента України шляхом реорганізації та скорочення чисельності працівників Адміністрації Президента України.

Ключові слова: реформування, публічне управління, децентралізація, адміністративно-територіальний устрій, надання адміністративних послуг, оптимізація органів влади.

Постановка проблеми. В Україні на сьогодні відбуваються процеси модернізації, удосконалення нинішньої системи органів виконавчої влади, формуються інноваційні органи державної влади, змінюється система управління кадрами та взагалі концептуальні підходи до розвитку кадрової системи публічного управління.

Разом із тим слід звернути увагу, що протягом 1991–2019 рр. постійно відбуваються модернізаційні процеси в системі державного (публічного) управління. На жаль, вони не мають системного характеру, а також є непослідовними, оскільки нова команда управлінців критикує та засуджує будь-які зміни (трансформації), що відбувалися на попередніх етапах розвитку держави, тим самим порушує гармонійність, послідовність, системність, комплексність розвитку процесів у системі публічного управління.

На даний час виникла реальна потреба у критичному аналізі етапів проведення реформування системи публічного управління з метою формування шляхів проведення подальших реформ.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблеми політико-адміністративного реформування, реформування системи публічного управління, адміністративної реформи, територіального устрою, реформування системи державної служби та служби в органах місцевого самоврядування є предметом розгляду науковців із різних галузей знань, у т. ч. державного управління, політології, філософії, юриспруденції, економіки, соціології тощо.

Проблеми політико-адміністративного реформування системи публічного управління розглядають у своїх роботах такі українські та закордонні вчені, як В. Авер’янов, В. Бакуменко, Н. Гончарук, А. Колодій, В. Князев, В. Корженко, В. Луговий, Н. Нижник, О. Оболенський, М. Окландер, К. Райнхард, В. Ребкало, Д. Садлер, С. Серьогін, А. Сморгунов, Ю. Сурмін, В. Комаровський, К. Полліт, К. Худа та ін.

© Сак Ю. А., 2019

Метою дослідження є системний аналіз періодів реалізації політико-адміністративного реформування системи публічного управління в Україні та формування шляхів проведення подальших реформ.

Виклад основного матеріалу. Процеси розвитку системи публічного управління розпочалися з народженням нової держави, і на кінець 1994 р. сформувалася певна система публічного управління, яка, на жаль, виявилася суттєво недосконалою.

I етап реформування було розпочато із прийняттям Указу Президента України від 2 жовтня 1997 р. № 1089 “Про Державну комісію з проведення в Україні адміністративної реформи”. Сама Концепція адміністративної реформи була схвалена Указом Президента України від 22 липня 1998 р. № 822 [2]. Концепція передбачила значне підвищення статусу Уряду, збільшення його владних повноважень та зміцнення позицій по відношенню до Президента України і Верховної Ради України, суттєве посилення ролі міністерств у формуванні державної політики, чітке виділення та розмежування статусу, повноважень і функцій різних груп органів виконавчої влади, збільшення можливостей впливу Уряду та центральних органів виконавчої влади (далі – ЦОВВ) на місцевий рівень виконавчої влади, удосконалення управлінських процедур тощо.

II етап – реформування вищого та центрального рівнів системи виконавчої влади. Цей етап було пов’язано з новим курсом держави на вступ до ЄС, викладеним у Стратегії економічного та соціального розвитку на 2000–2004 рр. [6]. Однією з важливих умов успішної реалізації проголошеного курсу було визначено істотне посилення дієздатності держави, насамперед шляхом реформування системи виконавчої влади на вищому та центральному рівнях. Одночасно з початком змін на вищому рівні виконавчої влади у грудні 1999 р. було запроваджено комплексне реформування її центрального рівня. Насамперед було введено нову класифікацію органів виконавчої влади: ЦОВВ – міністерства, державні комітети, ЦОВВ зі спеціальним статусом; урядові органи державного управління [8]. У грудні 1999 р. було проведено консолідацію ЦОВВ шляхом ліквідації та злиття, що суттєво зменшило кількість ЦОВВ. Позитивно оцінюючи проведені зміни, науковці [20, с. 13] вказували на порушення логічної послідовності процесу реформування. Перед реорганізацією системи не було проведено запланованого в Концепції ґрунтовного аналізу функцій і повноважень ЦОВВ. Не було вирішено питання деконцентрації функцій і повноважень ЦОВВ. Важливим кроком у здійсненні адміністративної реформи стало розмежування в травні 2001 р. посад політичних діячів та державних службовців у міністерствах. Посади міністрів було віднесено до політичних, на відміну від інших посадових осіб – державних службовців, із покладанням на міністрів особистої відповідальності за розроблення й реалізацію державної політики, тобто закріпленням за ними всіх політичних функцій у міністерстві. Було запроваджено і спеціальні адміністративні посади керівників апаратів міністерств – державних секретарів. Основними завданнями державних секретарів міністерств стали організація роботи апарату міністерства, забезпечення діяльності міністрів, стабільності та спадкоємності в роботі міністерства тощо [7].

III етап реформування включає зміни, обумовлені прийнятим Законом України “Про внесення змін до Конституції України” від 8 грудня 2004 р. № 2222, підготовку адміністративно-територіальної реформи, реформи

місцевого самоврядування, реформи публічної служби (державної служби та служби в органах місцевого самоврядування), а також підготовку нової Концепції адміністративної реформи (Концепції реформування публічної адміністрації). Важливе значення для розвитку адміністративної реформи упродовж цього періоду мали такі акти законодавства: Концепція розвитку законодавства про державну службу, схвалена Указом Президента України від 5 січня 2005 р. № 1, та її нова редакція, схвалена Указом Президента України від 20 лютого 2006 р. № 140, Концепція розвитку системи надання адміністративних послуг, затверджена розпорядженням Кабінету Міністрів України від 15 травня 2006 р. № 90, Регламент Кабінету Міністрів, затверджений Постановою Кабінету Міністрів від 18 липня 2007 р. № 950, Концепція державної регіональної політики, схвалена на засіданні Уряду 2 липня 2008 р., два закони України “Про Кабінет Міністрів України” – № 514 від 21 грудня 2006 р. та № 279 від 16 травня 2008 р., а також інші акти.

IV етап реформування розпочався з 2010 р. з появою програмних документів Президента України і Уряду [3; 4; 21]. У цей період модернізуються теоретико-методологічні засади адміністративної реформи, зокрема її категорійно-понятійний апарат.

Крім того, цей період реформування характеризується внесенням суттєвих змін до законодавства щодо організації системи органів виконавчої влади. Передусім потрібно відзначити той факт, що 1 жовтня 2010 р. було оголошено Рішення Конституційного Суду України щодо визнання неконституційним Закону України “Про внесення змін до Конституції України” № 2222 від 8 грудня 2004 р. [19], що спричинило низку суттєвих подальших змін у законодавстві. Зокрема, 7 жовтня 2010 р., з урахуванням внесення змін на підставі згаданого Рішення Конституційного Суду України, було прийнято Закон України “Про Кабінет Міністрів України” [14]. Згодом, 9 грудня 2010 р., видано Указ Президента України “Про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади” [16], відповідно до якого стара система ЦОВВ, що складалася з міністерств, державних комітетів і ЦОВВ зі спеціальним статусом, припинила своє існування. На зміну державним комітетам прийшли служби, агентства та інспекції, а кількість ЦОВВ зі спеціальним статусом було скорочено з 29 до трьох. Крім того, цим Указом було змінено застарілий “галузевий” принцип класифікації органів виконавчої влади на функціональний, що більше відповідає світовим тенденціям і сучасним реаліям;

V етап реформування, 2011–2013 рр., – прийняття довгоочікуваного Закону України “Про центральні органи виконавчої влади” [18], який уперше за історію української незалежності на рівні закону визначив види ЦОВВ, їхні систему та компетенцію. Так само 2011 р. було прийнято важливий Закон України “Про доступ до публічної інформації” [13], який визначив, що органи державної влади є “розпорядниками публічної інформації”, а також вимоги щодо надання інформації громадянам та юридичним особам такими суб’єктами. Отже, суттєвий крок було зроблено в напрямі підвищення прозорості діяльності органів виконавчої влади. Цим же Законом встановлено заборону для розпорядників публічної інформації відмовляти в наданні таких відомостей. Цього ж року розпорядженням Кабінету Міністрів України було затверджено “Концепцію розвитку електронного урядування в Україні” [17], якою було визначено принципи функціонування системи електронного урядування та її складників і встановлено порядок взаємодії органів публічної

влади з громадянами за допомогою інформаційно-комунікаційних технологій для належного забезпечення прав і свобод людини і громадянина. Відтак, на підтвердження існування “сервісного” складника державної політики, у 2012 р. було прийнято Закон України “Про адміністративні послуги” [9], який уперше на законодавчому рівні визначив поняття таких послуг, установив чіткий порядок надання їх та відповідальність органів державної влади за неналежне надання/ненадання таких послуг [9].

VI етап реформування: 2014 р. – початок нового етапу політико-адміністративної реформи, пов’язаний із внесенням змін до Конституції України шляхом прийняття Закону України “Про відновлення дії окремих положень Конституції України” [10] і приведенням у відповідність до Основного Закону держави всієї нормативно-правової бази, насамперед тих законів і підзаконних актів, що стосуються організації системи органів виконавчої влади, – Закону України “Про Кабінет Міністрів України” [15], внесення змін до Закону України “Про центральні органи виконавчої влади” [12], внесення змін до Закону України “Про місцеві державні адміністрації” [11] тощо.

Саме в цей період відбулися суттєві кадрові призначення політико-управлінської еліти. 12 січня 2015 р. було прийнято Указ Президента України “Про Стратегію сталого розвитку “Україна-2020”. Відповідно до зазначеного Указу, Стратегія передбачає реалізацію 62 реформ та програм розвитку держави: за вектором розвитку; за вектором безпеки; за вектором відповідальності; за вектором гордості [22]. Зазначені реформи здійснювалися протягом президентства П. Порошенка.

На сьогодні розпочинається VII етап реформування системи публічного управління. Зокрема, Указом Президента України передбачено утворення Офісу Президента України шляхом реорганізації та скорочення чисельності працівників Адміністрації Президента України [5].

Крім того, Президент України В. Зеленський у своїй інавгураційній промові окреслив наступні кроки реформування, зокрема: створення сильної армії, створення суспільства можливостей, формування прозорості під час прийняття будь-яких державноуправлінських рішень, а також прийняття важливих законопроектів, у т. ч. Закону про скасування депутатської недоторканності; Закону про кримінальну відповідальність за незаконне збагачення; Виборчого кодексу, і зробити відкриті списки [1].

Отже, на сьогодні відбуваються нові трансформаційні процеси в системі публічного управління.

Разом із тим з метою реалізації системного реформування публічного управління слід проаналізувати проблеми та можливості попередніх шляхів реформ, з’ясувати, чому не було реалізовано реформи і що заважає продовжити такий процес.

Висновки з цього дослідження і перспективи подальших розвідок у цьому напрямі. У статті автором виокремлено шість етапів політико-адміністративного реформування системи публічного управління: I етап реформування розпочався із прийняттям Указу Президента України від 2 жовтня 1997 р. “Про Державну комісію з проведення в Україні адміністративної реформи” та закінчився у 2000 р.; II етап – етап реформування вищого та центрального рівнів системи виконавчої влади – було пов’язано з новим курсом держави на вступ до ЄС (2000–2004 рр.); III етап реформування включає зміни, обумовлені прийняттям Законом України “Про внесення змін до Конституції України” від 8 грудня 2004 р., і тривав до 2010 р.;

IV етап – 2010–20011 рр.; V етап реформування – 2011–2013 рр.; VI етап реформування – з 2014 р. по 2019 р.; новий VII етап реформування системи публічного управління бере відлік із прийняття Указу Президента України, яким передбачено утворення Офісу Президента України шляхом реорганізації та скорочення чисельності працівників Адміністрації Президента України.

У перспективі подальших розвідок передбачено здійснити аналіз політико-адміністративного реформування в США, Канаді, визначити оптимальні шляхи реформування системи публічного управління в Україні.

Список використаних джерел

1. Інавгураційна промова Президента України Володимира Зеленського. URL: <https://www.president.gov.ua/news/inavguracijna-promova-prezidenta-ukrayini-volodimira-zelensk-55489>.
2. Концепція адміністративної реформи в Україні. Київ : ДВПП Міннауки України, 1998. 62 с.
3. Модернізація України – наш стратегічний вибір : щоріч. послання Президента України до Верховної Ради України. Київ, 2011. 416 с.
4. Національний план дій на 2011 рік щодо впровадження Програми економічних реформ на 2010–2014 роки “Заможне суспільство, конкурентоспроможна економіка, ефективна держава” : Указ Президент України від 27 квіт. 2011 р. № 504. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/504/2011>.
5. Питання забезпечення діяльності Президента України : Указ Президента України від 20 черв. 2019 р. № 417. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/4172019-27609>.
6. Про зміни в системі центральних органів державної виконавчої влади України : Указ Президента України від 25 лют. 1992 р. № 98 . URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/98/92>.
7. Про Примірне положення про державного секретаря міністерства : Указ Президента України від 14 лип. 2001 р. № 529/2001 / втратив чинність на підставі Указу Президента України від 5 берез. 2004 р. № 280/2004). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/529/2001>.
8. Про систему центральних органів виконавчої влади : Указ Президента України від 15 груд. 1999 р. № 1572/99. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1572/99>.
9. Про адміністративні послуги : Закон України № 5203-VI від 6 верес. 2012 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5203-17>.
10. Про відновлення дії окремих положень Конституції України : Закон України від 21 лют. 2014 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/742-18>.
11. Про внесення змін до Закону України “Про місцеві державні адміністрації” щодо приведення його у відповідність із Конституцією України : Закон України від 27 лют. 2014 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/796-18>.
12. Про внесення змін до Закону України “Про центральні органи виконавчої влади” щодо приведення його у відповідність із Конституцією України : Закон України від 27 лют. 2014 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/795-18>.
13. Про доступ до публічної інформації : Закон України № 2939-VI від 13 січ. 2011 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2939-17>.
14. Про Кабінет Міністрів України : Закон України від 7 жовт. 2010 р. / втратив чинність. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2591-17>.
15. Про Кабінет Міністрів України : Закон України від 27 лют. 2014 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/794-18>.
16. Про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади : Указ Президента України від 9 груд. 2010 р. № 1085 URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/442-2014-%D0%BF>.
17. Про схвалення Концепції розвитку електронного урядування в Україні : розпорядження Кабінету Міністрів України від 13 груд. 2010 р. № 2250-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/649-2017-%D1%80>.
18. Про центральні органи виконавчої влади : Закон України від 17 берез. 2011 р. № 3166-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3166-17>.
19. Про внесення змін до Конституції України : рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням 252 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України Закону України від 8 грудня 2004 р. № 2222-ІМ. *Офіц. вісн. України*. 2010. № 77. Ст. 2597.

20. Проблеми реалізації адміністративної реформи в Україні / упоряд. А. Вишневський. Київ : МЦПД, 2002. 82 с.
21. Програма економічних реформ на 2010–2014 роки “Заможне суспільство, конкурентоспроможна економіка, ефективна держава” URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/n0004100-10>.
22. Про Стратегію сталого розвитку “Україна-2020” : Указ Президента України від 12 січ. 2015 р. № 5. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5/2015>.

References

1. Inavhuratsiina promova Prezydenta Ukrainy Volodymyra Zelenskoho [Inaugural Address by President of Ukraine Volodymyr Zelensky]. URL: <https://www.president.gov.ua/news/inavguracijna-promova-prezidenta-ukrayini-volodimira-zelensk-55489> [in Ukrainian].
2. Kontseptsiiia administratyvnoi reformy v Ukraini. (1998). [Concept of administrative reform in Ukraine]. Kyiv: DVPP Minnauky Ukrainy [in Ukrainian].
3. Modernizatsiia Ukrainy – nash stratehichnyi vybir: shchorichne poslannia Prezydenta Ukrainy do Verkhovnoi Rady Ukrainy. (2011). [Modernization of Ukraine is our strategic choice: the annual message of the President of Ukraine to the Verkhovna Rada of Ukraine]. Kyiv [in Ukrainian].
4. Natsionalnyi plan dii na 2011 rik shchodo vprovadzhennia Prohramy ekonomichnykh reform na 2010–2014 roky “Zamozhne suspilstvo, konkurentospromozhna ekonomika, efektyvna derzhava”: Ukaz Prezydenta Ukrainy vid 27 kvit. 2011 r. No. 504. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/504/2011>.
5. Pytannia zabezpechennia diialnosti Prezydenta Ukrainy: Ukaz Prezydenta Ukrainy vid 20 cherv. 2019 r. No. 417. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/4172019-27609>.
6. Pro zminy v systemi tsentralnykh orhaniv derzhavnoi vykonavchoi vlady Ukrainy: Ukaz Prezydenta Ukrainy vid 25 liut. 1992 r. No. 98. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/98/92>.
7. Pro Prymirne polozhennia pro derzhavnogo sekretaria ministerstva: Ukaz Prezydenta Ukrainy vid 14 lyp. 2001 r. No. 529/2001. (Ukaz vtratyv chynnist na pidstavi Ukazu Prezydenta Ukrainy vid 5 berez. 2004 r. No. 280/2004). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/529/2001>.
8. Pro systemu tsentralnykh orhaniv vykonavchoi vlady: Ukaz Prezydenta Ukrainy vid 15 hrud. 1999 r. No. 1572/99. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1572/99>.
9. Pro administratyvni posluhy: Zakon Ukrainy vid 6 veres. 2012 r. No. 5203-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5203-17>.
10. Pro vidnovlennia dii okremykh polozhen Konstytutsii Ukrainy: Zakon Ukrainy vid 21 liut. 2014 r. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/742-18>.
11. Pro vnesennia zmin do Zakonu Ukrainy “Pro mistsevi derzhavni administratsii” shchodo pryvedennia yoho u vidpovidnist iz Konstytutsiieiu Ukrainy: Zakon Ukrainy vid 27 liut. 2014 r. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/796-18>.
12. Pro vnesennia zmin do Zakonu Ukrainy “Pro tsentralni orhany vykonavchoi vlady” shchodo pryvedennia yoho u vidpovidnist iz Konstytutsiieiu Ukrainy: Zakon Ukrainy vid 27 liut. 2014 r. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/795-18> [in Ukrainian].
13. Pro dostup do publichnoi informatsii: Zakon Ukrainy vid 13 sichn. 2011 r. No. 2939-VI URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2939-17>.
14. Pro Kabinet Ministriv Ukrainy: Zakon Ukrainy vid 7 zhovt. 2010 r. (vtratyv chynnist). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2591-17>.
15. Pro Kabinet Ministriv Ukrainy: Zakon Ukrainy vid 27 liut. 2014 r. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/794-18>.
16. Pro optymizatsiiu systemy tsentralnykh orhaniv vykonavchoi vlady: Ukaz Prezydenta Ukrainy vid 9 hrud. 2010 r. No. 1085. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/442-2014-%D0%BF>.
17. Pro skhvalennia Kontseptsii rozvytku elektronnoho uriaduvannia v Ukraini: Rozporiadzhennia Kabinetu Ministriv Ukrainy vid 13 hrud. 2010 r. No. 2250-r. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/649-2017-%D1%80>.
18. Pro tsentralni orhany vykonavchoi vlady: Zakon Ukrainy vid 17 berez. 2011 r. No. 3166-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3166-17>.
19. Pro vnesennia zmin do Konstytutsii Ukrainy: Rishennia Konstytutsiinoho Sudu Ukrainy u spravi za konstytutsiinym podanniam 252 narodnykh deputativ Ukrainy shchodo vidpovidnosti Konstytutsii Ukrainy Zakonu Ukrainy vid 8 hrud. 2004 r. No. 2222-IM. (2010). *Ofits. visn. Ukrainy*. No. 77. St. 2597 [in Ukrainian].

20. Problemy realizatsii administratyvnoi reformy v Ukraini. [Problems of implementation of administrative reform in Ukraine]. (2002). A. Vyshnevskiy (Ed.). Kyiv: MTsPD [in Ukrainian].

21. Prohrama ekonomichnykh reform na 2010–2014 roky “Zamozhne suspilstvo, konkurentospromozhna ekonomika, efektyvna derzhava”. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/n0004100-10> [in Ukrainian].

22. Pro Stratehiiu staloho rozvytku “Ukraina-2020”: Ukaz Prezydenta Ukrainy vid 12 sich. 2015 r. No 5. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5/2015> [in Ukrainian].

Sack U. A., *Postgraduate Student of Public Administration Department,
Interregional Academy of Personnel Management, Kyiv
ORCID 0000-0001-7397-2992*

PERIODIZATION OF POLITICAL AND ADMINISTRATIVE REFORMATION OF PUBLIC ADMINISTRATION MANAGEMENT SYSTEM IN UKRAINE

The purpose of the study is a systematic analysis of the periods of implementation of political and administrative reform of the public administration system in Ukraine and the formation of ways for further reforms.

The first stage of the reform began with the adoption of the Presidential Decree “On the State Commission for the Administration Reform in Ukraine”. The Concept envisaged a significant increase in the status of the government, increase of its authority and strengthening of positions with regard to the President of Ukraine and the Verkhovna Rada of Ukraine, a significant strengthening of the role of ministries in the formation of state policy, clear allocation and differentiation of the status, powers and functions of various groups of executive authorities, the influence of the government and the central executive authority on the local level of executive power, improvement of administrative procedures, etc.

The second stage – the stage of reforming the higher and central levels of the system of executive power was associated with the new course of the state for accession to the EU, set out in the Strategy for Economic and Social Development for 2000-2004.

The third stage of reforming includes changes due to the adoption of the Law of Ukraine “On amendments to the Constitution of Ukraine”, preparation of administrative and territorial reform, local self-government reform, public service reform (civil service and service in local self-government bodies), as well as preparation of a new Concept of administrative Reforms (Concept of Reforming Public Administration).

IV stage of reformation began in 2010 with the advent of the program documents of the President of Ukraine and the Government of Ukraine. During this period, theoretical and methodological principles of administrative reform, in particular its categorical-conceptual apparatus, are being modernized.

V stage of reforming – 2011-2013 – adoption of the long-awaited Law of Ukraine “On Central Executive Bodies”, which for the first time in the history of Ukrainian independence at the level of the law has defined the types of central executive bodies, their system and competence.

VI stage of the reforming of 2014 – the beginning of a new stage of political and administrative reform, connected with the introduction of amendments to the Constitution of Ukraine by adopting the Law of Ukraine “On Restoring the Effects of Certain Provisions of the Constitution of Ukraine” and bringing in the Law of the State of the entire legal and regulatory framework in accordance with the Basic Law, first of all those laws and by-laws concerning the organization of the system of executive bodies, the Law of Ukraine “On the Cabinet of Ministers of Ukraine”, the introduction of amendments to the Law of Ukraine “On Central Executive Bodies and “the introduction of amendments to the Law of Ukraine” On Local State Administrations “, etc.

To date, the fifth stage of reforming the system of public administration begins. Thus, the Decree of the President of Ukraine provides for the formation of the Office of the President of Ukraine through reorganization and reduction of the number of employees of the Administration of the President of Ukraine.

Key words: reformation, public administration, decentralization, administrative-territorial structure, provision of administrative services, optimization of authorities.

Надійшла до редколегії 26.08.2019 р.